

Colecția
Clasic e fantastic.

Copilăria
marilor muzicieni

Cristina Sârbu
Ana Sârbu

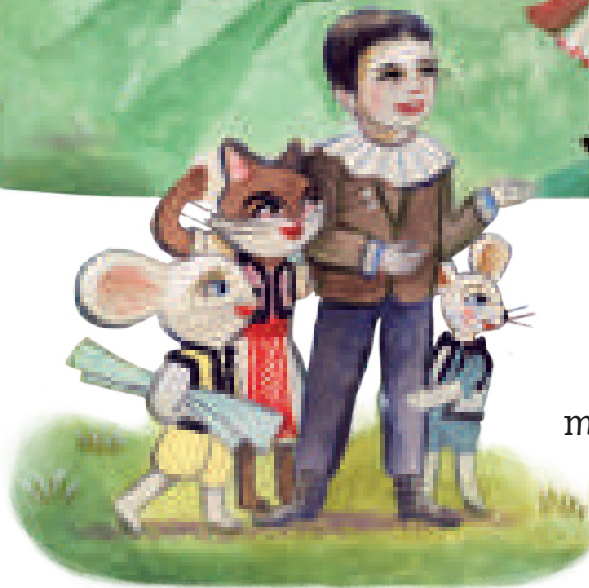
Copilăria lui
George Enescu

GRAFOART

Înainte de poveste

*C*ând i-am cunoscut eu pe Sică și pe Rică, stră-stră-străbunicii mei erau deja foarte bătrâni. Și prietena lor, pisica Lola, nu mai era sprintenă și vioaie ca altădată. Prefera să lenevească, să doarmă toată ziua, într-un loc moale și călduț. Cei trei vechi prieteni stăteau mult de vorbă împreună, la o farfurioară cu lapte, un mic „ceva bun” și povesteau, povesteau, povesteau câte și mai câte dintre cele pe care le trăiseră împreună într-o viață lungă, bogată și aventuroasă. Un nume revenea des în poveștile lor, cel al lui George Enescu, în casa căruia au stat ani buni. Locurile în care s-a născut și a copilărit viitorul muzician se pare că au fost de basm. Aveau și nume interesante, cu sonorități ciudate: Liveni, Cracalia, Mihăileni, Bălțătești, Dorohoi, Botoșani, Suceava... Iar povestea băiatului extrem de talentat, copil-minune și el, mi se părea foarte specială. Îmi amintesc că, într-o după-amiază caldă de vară, i-am auzit pe cei trei vechi prieteni citind, în grădină, un ziar...

— Hora este un dans popular,
în care băieții și fetele se țin de
mâini și se învârtesc în cerc.

Și fac pași de dans, pe care
îi știu toți. Pășesc deodată.

Parcă inimile le bat la fel.

Și ei saltă în ritmul muzicii.

Uیți de orice necaz sau durere. Dansezi și te bucuri. Ești fericit.
Asta e hora. Iar taraful – grupul de instrumentiști, explică
băiatul anticipând întrebarea – cântă neobosit. Nu mă mai
săturam ascultând și privind! Cel mai mult mi-a plăcut
vioara. Deși toate instrumentele din taraf au rolurile lor
importante, nu se poate fără viori.

Lola se ridică, își întinde lăbuțele și își arcuiește șira spinării ca să se dezmorțască și pășește moale spre biblioteca ce ocupa în cameră un perete întreg. *Dacă am noroc, o găsesc. Sigur am păstrat-o! Mi-am dat seama că are o valoare istorică!* Pisica privește atentă rafturile apoi se întinde către o mapă aflată destul de la îndemână. O ia cu lăbuțele și, cu puțin efort – mapa nu era chiar ușoară! –, reușește să o aducă în mijlocul camerei și să o deschidă, pe cover. Răsfoiește hârtiile aflate înăuntru și scoate triumfătoare o foaie cu portative.

— Uite-o!

— Ce ai acolo, vreau să văd, sare Rică.

— Și eu, și eu. Sică se apropie și el în grabă.

— Aveți ce vedea. Lola e foarte mândră. Arată foaia cu portative. Citiți: *Țara Românească, operă pentru pian și vioară de George Enescu, compozitor român în vârstă de cinci ani!* Are doar 12 măsuri!

Dar Jurjac a intitulat-o „operă”.

Tare ambițios era!

George Enescu a făcut mult, foarte mult pentru viața muzicală din țară. A inaugurat în 1921 prima instituție românească lirică, Opera Română din București, cu spectacolul *Lohengrin* de Richard Wagner. Din inițiativa lui s-a constituit în 1920 „Societatea Compozitorilor Români”. În timpuri de război, a mers pe front și le-a cântat soldaților răniți, alinându-le suferința. A concertat în numeroase orașe de provincie, făcând cunoscute publicului larg capodopere ale marii muzici. A ajutat mult pe cei aflați în nevoie...

Portretul muzicianului George Enescu trebuie întregit și cu activitatea sa de dirijor. A avut mare succes, mai ales în America. A fost deosebit de apreciat și ca pianist. Dar, așa cum a dorit încă din anii copilăriei, compozitorul a avut întotdeauna întâietate în fața violonistului, dirijorului, pianistului sau profesorului Enescu. Când, în culmea gloriei, la un interviu a fost întrebat ce planuri are, maestrul a răspuns simplu și sincer: *Proiectele mele? Foarte simple. Două-trei luni pe an, dau concerte. Apoi mă retrag undeva, unde nu vreau să știe nimeni de mine și mă consacru compoziției.*

Acesta a fost George Enescu, încheie Sol. Maestrul, despre care marele Saint-Saëns a spus: *compune cu ușurința cu care mărul produce flori!*

